

Arrest

nr. 72 533 van 23 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 oktober 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen het Rijk binnenkwam op 8 november 2009, diende op 10 november 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 31 mei 2010 diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid oordeelde op 13 september 2010 dat de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ontvankelijk

was en dat verzoekster in het bezit diende gesteld te worden van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing inzake de gegrondheid van haar aanvraag.

1.4. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 september 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nummer 57 494 van 7 maart 2011 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 14 september 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om op grond van medische redenen tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond verklaard werd.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 3 oktober 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende zending ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten [K. A.]
[...]
en van nationaliteit te zijn Armenië (Rep.)*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 07/03/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

2.2. De Raad merkt verder op dat de bewering van verzoekster dat “*de beslissing van weigering van de aanvraag 9ter [...] de werkelijke oorzaak is voor het bevel om het grondgebied te verlaten*” geen steun vindt in de motivering van de bestreden beslissing en dat, te meer gezien zij het zelf nuttig achtte om de twee beslissingen die volgens haar met elkaar zijn verbonden toch afzonderlijk aan te vechten, er geen reden is om haar vraag in te willigen om voorliggend beroep samen te voegen met het beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om tot een verblijf om medische redenen gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 1A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekt volgende toelichting:

“De Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft door het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied tegen verzoekster, zonder rekening te houden met de situatie van verzoekster, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ernstig geschonden.

Verwerende partij laat na onderzoek doen naar de reële feitelijke situatie waarin verzoeker zich tegenwoordig bevindt om pas na dit onderzoek een beslissing te nemen met betrekking tot het verblijfsrecht.

Van een zorgvuldige en redelijke overheid mag worden verwacht dat een gedegen onderzoek wordt gevoerd naar de feitelijke situatie van de betrokken persoon alvorens haar beslissing te nemen. Indien dat niet gebeur[t], dan komt verwerende partij tekort aan haar verplichtingen voortvloeiend uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die ook op haar van toepassing zijn.

De zorgvuldigheidsplicht houdt immers in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RVS 11 juni 2002, nr. 107.624).

In casu, dat de tegenpartij verzuimd heeft de beslissing formeel te motiveren rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoekster;

Dat inderdaad, Mevrouw [K.] aan een belangrijk post traumatisch syndroom met angst en psychotische elementen lijdt gezien ze stemmen hoort;

Dat het om een aandoening gaat dat het dagelijks leven van de verzoekster benadeelt;

Dat ze eveneens aan chronische buikpijn lijdt;

Dat ze een verblijfsaanvraag ingediend heeft voor meer dan 3 maanden op basis van het artikel 9ter;

Dat deze aanvraag, eerst als ontvankelijk verklaard, nu het voorwerp geworden is van een beslissing van weigering;

Dat een verhaal in nietigverklaring en in schorsing ingediend werd bij uw Raad tegen deze beslissing 9ter;

[...]

Dat ten gevolge aan zeer zware problemen van geestestoestand, Mevrouw [K. A.] zeker niet in staat is om te reizen en noch minder om naar haar oorsprongsland terug te keren;

Dat gezien haar gezondheidstoestand verbonden is aan wat er in haar land gebeurd is, zij op elk ogenblik een verergering zou kunnen kennen van haar psychotische symptomen;

Dat het dus van het hoogste belang is - en zeker vitaal - dat ze nog gedurende een bepaalde tijd in België gevolgd zou worden;

De medische situatie is dramatisch mevrouw bij terugkeer naar haar land van herkomst omdat het niet alleen zal er niet goed behandeld worden, maar hoe groter de kans op het geweld van haar man lijden.

Bij gevolg, is het bevel het grondgebied te verlaten gelijkwaardig aan een flagrante schending van het artikel 3 van de E.[V].R.M. door het feit dat Mevrouw [K.] niet redelijk verzorgd zal kunnen worden en zelfs zou kunnen overlijden ten gevolge aan deze zware aandoening door gebrek aan behoorlijke medische zorgen.”

4.2. Verweerder werpt het volgende op:

“Bij lezing van de toelichting van het enig middel stelt de verwerende partij [...] vast dat verzoekster daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St, 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de twee wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen. 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De verwerende partij merkt bijkomend nog op dat de beschouwingen die in verzoeksters uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoekster stelt in haar enig middel dat de bestreden beslissing nauw verbonden is met de beslissing d.d. 14.09.2011 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Verzoekster geeft in haar middel kritiek op deze beslissing die werd genomen t.a.v. haar aanvraag op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet en meent dat om die reden het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM.

De verwerende partij benadrukt dat verzoeksters beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

In zoverre verzoekster kritiek uit op de beslissing d.d. 14.09.2011, laat de verwerende partij gelden dat zijn kritiek niet ontvankelijk is gezien deze geen betrekking heeft op de bestreden beslissing d.d. 3.10.2011.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

In antwoord op verzoekster[s] feitelijk[e] beschouwingen dient te worden opgemerkt dat verzoekster inderdaad op 31.05.2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 13.09.2010 ontvankelijk verklaard waardoor verzoekster in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie en werd ingeschreven in het vreemdelingenregister.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft echter op 14.09.2011 verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard, waarbij het attest van immatriculatie werd ingetrokken.

Op 3.10.2011 heeft de gemachtigde dan ook terecht vastgesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij art. 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoekster is inderdaad niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde gemotiveerd dat verzoekster haar asielprocedure werd beëindigd op 7.03.2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en zij zich bevindt in een geval zoals bepaald in art. 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde heeft dan ook terecht in toepassing van art. 75, §2 / artikel 81 en art. 75 §2 van het KB d.d. 8.10.1981 en art. 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan verzoekster het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

De vaststelling dat verzoekster een beroep tot schorsing en nietigverklaring heeft ingediend tegen de beslissing d.d. 14.09.2011 waarbij haar aanvraag op grond van art. 9ter ongegrond werd verklaard, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Het louter indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing genomen op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet, heeft geen schorsende werking. Het verleent aan de betrokkene geen enkel verblijfsrecht.

De gemachtigde mocht dan ook terecht haar het bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster toont geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Betreffende de vermeende schending van het art. 3 EVRM, benadrukt de verwerende partij dat het terugleiden van een vreemdeling ten aanzien van dit artikel een probleem zou kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken. "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,

- haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard waarbij uitdrukkelijk werd geoordeeld dat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk zou uitmaken op het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens,

Er is in casu evenmin sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag van verzoekster.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit [dat] art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoekster is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.”

4.3.1. De Raad dient op te merken dat, zoals verweerder terecht stelt, de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt is bereikt. Tevens moet worden geduïd dat de formele motiveringsplicht niet inhoudt dat indien een bestuur meer dan één beslissing neemt de motieven die aan de basis lagen van een eerdere beslissing in een latere beslissing dienen hernomen te worden. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.3.2. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder alvorens de bestreden beslissing te nemen de medische situatie van verzoekster heeft onderzocht en heeft vastgesteld dat een adequate behandeling voor de medische problemen die verzoekster heeft in haar land van herkomst beschikbaar en voor haar toegankelijk is.

Het feit dat verzoekster een beroep bij de Raad instelde tegen de beslissing waarbij haar aanvraag om op grond van medische redenen tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard heeft voorts niet tot gevolg dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten kon ter kennis gebracht worden. Zoals verweerder correct opmerkt heeft het loutere indienen van een beroep bij de Raad tegen een beslissing waarbij een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard immers geen schorsende werking.

Het staat voorts niet ter discussie dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd en dat zij niet beschikt over een geldig paspoort dat is voorzien van een geldig visum.

Er blijkt bijgevolg niet dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid of niet zou zijn uitgegaan van een correcte feitenvinding.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

4.3.3. Gelet op het feit dat voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing reeds werd vastgesteld dat verzoekster niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, dat haar medische problemen haar niet verhinderen om te reizen en dat zij voor de behandeling van haar gezondheidsproblemen terecht kan in haar land van herkomst – waar de vereiste zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn – kan zij ook niet gevolgd worden in haar stelling dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing artikel 1A van de Vluchtelingenconventie en artikel 3 van het EVRM geschonden heeft.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middelen dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK